

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΛΙΓΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Χ. ΝΑΠΟΔΕΩΝΤΟΣ ΔΑΠΑΘΙΩΤΗ

Ο ΠΕΡΙΤΟΣ

Ένα γράμμα έντελώς προσωπικό

Μαρία,

Λέν είχα σκοπό να σου γράψω. Είχα σκοπό να πάρω το μυστικό μαζί μου. Αλλά καταλαβαίνομ πως δε θα μπορούσα να το κρατήσω. Είπε μερικά πράγματα, που δεν έχω θάρρος ούτε από τη θέλησή μας, ούτε από το σπίτι μας, και που δε μπορούμε να τ' αποφύγουμε, όσο-όσοιτες κι' αν πρόκειται να παραδοθώ εκείνα που έχω μυστικά ή πορτρέτ στην τσάντα μου — όσοδη- ποτε και αν δ' ήταότς μας θέλει να μείνει συνετής σ' αυτό που έταξες.

Αυτό το άνακαλότο πρώτη φορά τώρα — κάπως άσργά, εν' άληθεια. Ξαίρεις πολύ καλά, με πόση προσοχή άπέφυγα στη ζωή μου τις περιττές χειρωνακίες, και πόσο, αυτές ή χειρωνακίες, δεν έχουν καμμία σέση με τό χαρακτήρα μου. Αλλά είναι μοιρασό, φανερτά, και μάς σσβθαίνει πάντοτε, έκεινο που μοιμήνε πολύ. Βρίσκομαι και γάρ άσοχημίσιν, σμύρινα, και συνθηκοποιήσιν με τις περιστάσεις, και να παίζω το μελωδικόν μου. Άς με συνησώσιν όλοι έκεινο, που διετηρήσσαν κάποιαν έπιθυμία, ός σήμερα, για το θετικό μου χαρακτήρα, και τη στοιχειαστική μου τη ζωή.

Λέν αισθάνομαι, άλλωστε, κανένα είδος ντροπής, γι' αυτό που πρόκειται να κάνω. Όταν φθάσει κανένας; έχει που έγω φθάσει—δηλαδή, στην όμη και σταθερή άπόφαση—όλοι αυτοί οι μικροπολιτικοί, τα πινακίνα κ' ετελή άνθησθονα προσχηματα, παρουνιν τέλος; μονομιás, έπειδή βρίσκονται ξαφνικά, πολύ παρκαίτοι άπ' την έπισημη κατάσταση που μπαίνω—και που θυμίζει την άπάθεια, την υπερίστη άνταρομία του κλησοτήμον ή καλύτερα, του κτήνομα...

Τό να φέρνει, μέθια, κανένα; έτσι, άπ' τη ζωή, άν, αυτό καθ' έαυτό, είναι μια πράξη έντελώς άποικη, που δεν πρέπει να ένδισσέσσι κανένας άλλον άπολοτός, έξω από μας τους ίδιους—άπέναντι, όμοι, των άλλων, μοιάρει σάν ένα είδος προδοσίας; σάν ό άνθρωποι να είχαν κάνει μια μυστική συμφωνία κ' ένας άπ' αυτούς, που βασιτάξες, να παρβάνω αυτή τη συμφωνία, κ' άπέτοσε, ξαφνικά, τί λόγο του, και να κλειστοποιέσσι στον έξωό; Άς έλλισσο πώς, στη δικη μου την περίπτωση, έκείνου που θα τό πάρουν έτσι, θα ήνε πολύ λίγον...

Όσο για σένα, θα τό πάρεις σά μια νέα μου ένόχληση τ'ήνε γάντες που άγνιστίνωσιν π' αυτό που γράφο; Ξαίρω πολύ, καλά πως θα τό πάρεις; Είναι ή τελευταία ένόχληση που λαγοράξω να σου δώσω στη ζωή μου.

Ένας άλλος; στη θέση μου, θα φερόταν έσως διαφορετικά; Θα προτιμόσε, την καταστομή που ήταν προορισμένη για τον έαυτό του, να την έρριχνε, καλύτερα, σέ κάποιον άλλον... Έγω δε σέ-όθηκα καθόλου τέτοια πράξη. Κιένας έφχεται στον κόσμο με τη σοφία του. Κ' ή δικη μου ήνε να πεθάνω...

Κι' αυτά, άκόμα, που σου γράφο τώρα, δε τ'ά τα γράφο με σκοπό να σέ πικράνω. Λέν ήμα, έξέ άλλων, ικανός να σέ πικράνω—άκόμα και να τώβρα πολύ αυτό τό πράξη. Μ' έχεις λογαριάσει τόσο λίγο, που δε μου μένει καν αυτή ή μυστική λαγοριά, πως θα μπορούσιν, μια φορά, να σέ πικράνω. Έγω έμω θα φέρω πικραμένος—έπειδή αυτό τό ξαίρω από χρόνια, δε μποροόουσε, και μποροεξέξέξ να με πικράνει. Μόνον έκείνου που κατέχουν τη στοργή μας, ήνε ικανός να με πικράνω.

Την άπόφαση αυτή, την τριγωνό, μέσ' στο μυαλό μου, έδώ και πέντε μήνες. Νά πός σου μοιλάτε τό βάρος να τό κάνω, θέλαγα έσως ψέματα. Κρατούσα, όμοι, μια πολύ μικρή έλιπα, μια μικρή έλιπα τόσο δά, που θα μπορούσε να με λυπηθεί. Λέ μου μένει, τώρα τελευταία, μήτε αυτό τό τελευταίο πάχη. Γι' αυτό τό λόγο, πρέπει να πεθάνω!

Νά σου διηγήσο τό τί έέφερα, δε νομίζω να κερδίσο τίποτα. Μπορείς να τό φαντασθής και μόνη, μια και φθάνω ός αυτό που βλέπεις. Θα ήσσιο μόνο μια βαθύτατη πληγή, που πρόκειται να κλείσει μια για πάντα. Κι' αυτά, τα πολλά που γράφο τώρα, ήνε κάπως χωρίς τη θέλησή μου—άπό άνάγκη ψυχική που προτινίσθη, και στην όποιαν ύποκωπο με τη βία. Γι' αυτό, συγχωρεσε με, για την τελείως άκουσία φλαυρία μου. Μ' άνακομίζεις και με παρηγορεί.

Άπ' τον καιρό που μπήκε ό Φάνης μέσ' στο σπίτι, ήχα πάρει την άπόφαση μου. Ό Φάνης ήταν πάντα φίλος μου. Ήταν μάλλον—και είναι, άκόμη τώ ο α, που σου γράφο—τό καλός μου φίλος. Αυτό τό ύπογραμμίσο, γάρ να σου δώσω να καταλάβεις ότι τό μυαλό μου δεν είναι καθόλου σκοτισμένο, όστε να ρίζω τό βάρος σέ κανένα—και ότι ή ενόχη, έννοιά να πέσει δλάωρη άπάνω μου. Έτσιγε, βλέπεις, να ήμα πλάσμενο; έτσι, όστε να μή μπορώ να ύποφέρο μερικά πράγματα, με όλη την καλή μου θέληση. Έτσιγε άνάμεσα σέ δύο άνθρωπους που άγαπούν, και που δεν ήταν δυνατόν να μή άγαπήσθον—άλλ' ούτε καν και να με λυπηθόν...

Μαρία, δεν πεθαίνω από ζήλια. Άν αυτό που νιώθο τώρα είναι ζήλια—δεν τό ξαίρω. Ξαίρω μόνο πως θα φέρω πικραμένος, έπειδή δεν καταθέσσαιτε κ' ό δυό σας—έσεις, ό μόνου που άγατούσα στη ζωή μου—να με λυπηθτε όσο έφελετε...

Ό Φάνης μπήκε σπίτι μου σά φίλος. Τού παραθέσσαιτε τά πάντα—τό θυμάσο. Ένα μονάκι δεν τού παραθέσσαιτε. Όμοι, κ' αυτό, τό πήρε μοναχός του. Ποιάς φταίει τώρα, σ' αυτή την ιστορία; Κανένας, ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΠΟΛΥΤΩΣ. Αϊτά τα πράματα ήνε μοιρά. Κ' έτσι τό δέχομαι και γω, και σσθδο τό κεφαλί.

Κά θα σου διηγήσο, άκόμα, ένα περιστατικό που μου συνέβη, μια βουιάδα αγία.

Την προορισμένη Τρίτη, ένα μεσημέρι, γύρισα νοτίτερα άπ' τό γραφείο μου. Είχα σκοπό ν' ανακασθώ λίγο στο σπίτι, όστε να μπορούσο ν' άνεδο πάλι τό άπόχημα, να τελειώσο μια έπίκριση άποθήσο. Μολίς έφτασο, είδα, από μακριά, τό Φάνη να φανερει μένος. Κατέβηκα, και πήγα προς έκει. Εξέ ατία το άνεμο, δε μ' άκουσιν να πλησιάζω, κ' έξασοκοινηθόσιν να φανερει, γοργημένου τό πρόσωπο στη θέλασο, και προσημίνονες στη δούλεμή του. Όταν έφτασο πολύ κοντά, ξαφνικά καταλάβε πως κάποιος ήνε πίσω του, Γρήγορ τότε, και με έιδε. Έτομαζόμου να τό μιλήσο, όταν τον βλέπω να τινάζει όλόφθο, και να με κοιτάξει κέρμ' στά μάτια.

Είχε καταστρέψει όλος! Έκειμ' ένα ήμα προς τά πίσω, έξέ ενάτικτον, και είδα να περναίει μέσ' στα μάτια μου για μια στιγμή, ένας κτηνόδης τρώμος... Λέν ξαίρω πως τό έλεγε πάρη, έκείνο τό άθωροβό πληρωμα—στην έσημη των βράχων—και τί το φάνηκε, αυτό τό δειτερόλεπτο, πως πήγαμα με άποφαση να κείνο...

Κ' έγώ, έντότοις, φανερτα να ήμου τα γαργέμος άρκετά! Λέν ήξεωρα τί να τού πω, Στενήσομα, με ένα προπολοτό χυμώγιο, που τώποια πως πάχονε στα ζυγία μου. Όταν έιδε πως ό διαβόλις μου ήταν έντελώς κανονικός, συνήλθε τότε, και μου χαμογέλασε και κείνος. Είπαμε, τότε, μερικάς άσημαντες κωδέντες. Έντότοις, ένωθα πολύ καλά ότι, όσο ήμασε ό δυό μας όλομοινα, δε ήνε άίσθανά ταν να νάται άσφαλής μαζί μου! Έτσι δεν κάνω παρά μόνον ένας έννοχο...

Έ, από κεινη τη στιγμή, Μαρία, ή τόχη μου ήχε κριθεί, 'στό λέο! Μέσο στην ξαφνικήν έκείνου τρώμο, με σ' στα έξέλλα και φοβισμένα μάτια του, ήχα διάβασει ΟΑΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ! Καί διάβασο, μαζί, την καταδική μου...

Δέ μου είναι δυνατόν, Μαρία, να αισθάνομαι πως άντιπροσωπέω έναν κίνδυνο, σ' έκείνους που άγαπούν κ' άγαπώ! Αϊτή ή σέση ήνε τόσο άνυπόφορη, όσο δε μπορείς να φαντασθής... Τη νιώσο ήνα κωντό σείδη, να μου κατακαίει την καρδιά! Δέ μπορώ να νιώσο, πώς, από δω και στό έξέ, θα ήμα ίσοχημίσιν να περιοισή τη ζωή μου, άναγκαστικά, μέσα σέ δύο όρόλους θλιβερούς: Άπ' τη μια μεριά, τό όρόλο έννο κωιάχτρουν—κι' άπ' την άλλη, τό όρόλο που κοροδιόου... Λέν είναι δυνατόν να γίνε έτσι. Ημα ό ΠΕΡΙΤΟΣ. Πρέπει να φέρω...

Άπ' τη στιγμή που τ' άποφασισα αυτό, έννα, λέε, ένας κανούσιος άνθρωπος. Έγινε, μέσα μου, μια θεική γαλήνη. Όλα όσα μ' έννοχοισαν, πήσαν τέλος. Έγω κ' ή καρδιά μου, κατήνησε χαρά...

Προοιλάθησε να καταλάβεις, αυτό που θέλω να σου παραστήσο; Είναι σά νάχο άνεβεί σε κάποιον θρόνο—και να σάς βλέπω, δλω, παρακάτω.

Μαρία, δε με γνώρισε ποτέ σου. Λέν ήταν δυνατόν να με γνώρισε. Λέν ήταν δυνατόν να με γνωρίσει, που δεν σου ήταν δυνατόν να με γνωρίσει. Γι' αυτό δε μπορούσε ποτέ να μ' άγαπήσει... Άφου δεν τό καθώθησε αυτό—σε συγχωρο. Λέν έξω να προσθέσο τίποτ' άλλο.

Στό δεξί σφωτάρι του γραφείου μου,

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Όταν ο Αυτοκράτορ Αϊγύπτου αισθάνθηκε ότι είχε φθάσει η τελευταία του στιγμή—ἀναφέρει ο Σουλεϊμάνος—ἐρώτησε τους παρευρισκόμενους, αν ο λαός ἀνηγορεύει για την κατάστασή του. Κατόπιν ἐζήτησε να του φέρουν έναν καθρέφτη, και αφού διώφθωσε τα μαλλιά του έτσι ώστε να κριθείται ή αδυναμία του προσώπου του, ἐγύρισε προς τους φίλους του που περιτοίχιζαν την ἐπιθανάτου κλίνη του, και τότε είπε :

— Έ, τί λέτε; Βρίσκετε πως έπαξα καλά, τουλάχιστον, το μέρος μου στην φάσμα της ζωής; ...

Οι φίλοι του διαχρονίμως από την συγκίνηση, δεν του ἀπάντησαν. — Έάν έχετε μείνει ικανοποιημένοι από το παίξιμό μου, ἐπρόθεσε τότε αυτός με χαμηλή φωνή, τί προτιμείτε; Η κομποδία ἐτελείωσε... Χειροκροτήματα!...

Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος είχε την γνώμη πως όταν ένας πολιτικός ἀποσφραγί για λίγο καιρο της πολιτικής ή ἀσθενήσει, άρχίζει να κλονίζονται. Γι' αυτό, αν και βαριά άρρωστος, έκοψε την κατάσταση του και έπεκρίνεται τον ίσχυ ως τις τελευταίες του στιγμές. Λέγουν μάλιστα ότι την προηγούμενη του θανάτου του διάταξε και τον έβαλε κινκινόδι στα μάγουλα, για να δίνει την εντύπωση στους έπισκεπτάς του ότι ή ύγεια του είχε βελτιωθεί.

Ο πρεσβευτής μάλιστα της Ισπανίας κόμης ντε Φονσεκαΐντάν, μόλις τον αντίκρισε ήταν μαγισσαρισμένος, έγγρασε προς τον αδελφό του βασιλέως, που παρευρισκόταν στην αίθουσα και του είπε με χαμηλή φωνή, δείχνοντας τον ίδιο θάνατο :

— Ίδού ένα πορτραίτο που μοιάζει άρκετά με τον καρδινάλιο Μαζαρίνο!.....

Ο άρχαιος φιλόσοφος Κράτης πέταξε μια μίση όλα τα χρηματά του στη θάλασσα:

— Προτιμώ να σας έξαφανισώ, τους είπα, τινά τα έρωχη, παρά να δρωστού από σας!

ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΡΟΪΔΗ

Μίαν ήμεραν ήκουσα ξένον, γηραιότα παρ' ήμιν, να εκραύζει την ακόλουθον γνώμη: «Έβλιστος τόπος έχει την πληγήν του ή Άγγλία την ήμισυλην, ή Βλαχία την άκεία, ή Αίγυπτος τις όφθαλμίας και ή Έλλάς τους Έλληνας».

Η Άφροδίτη, ο κάλλιστος τών άστέρων, δνομιάζεται το πρωί Έσφοδρός, ίσως διότι αή γυνίκες, αή ποσοτόν ώραια κατά την έναφθίν έσπεροδός, γίνονται τό πρωί εκ του καμπίου, του καταρεσαντος γυμνασίου και τών καταρεσάντων βοστρυχών άσχημοι ως ο διάβολος.

Θά βρεις, στο βάθος, μερικά συμβόλαια, που πρέπει να τά δεις, ένα προς ένα. Το ένα είναι για το χρόνο της τραπέζης. Σου τό σημασία με κόκκινο μολύβι, για να μη χάνεις τον καιρό σου ψάχνοντας. Πες το Φάνη, να φροντίσει μόνο τον γι' αυτό. Ας μιν αναθέσει την ύπόθεση σέ δικηγόρο, γιατί έτσι δε θα βάλει ποτέ τέλος. Ας τό πάρει κάποιος έξωστό το ζήτημα, αφού πρόκειται για τί δική σου ήρωια. Έγώ δέν έχω ούτε τον καιρό, ούτε τί δνίωμα, να φροντίσω πιά για τίποτε. Για τό ζήτημα του πηχίματος, κάμε όπως νομίσεις. Συνεννοήσου με τον Κ. Α. — ή μάλλον, γράψε του να ρθει να σ' ανταμώσει, ώστε να κανονίσετε καλύτερα τά του συμβόλαια. Είναι, πιστεύω, τρεις με πέπτε, πάντα, του γραφείο του. Ας περάσει κι ο Φάνης να τον δει. Θά βρεις άκομα μερικά χαρτιά, σχετικά με την ύπόθεση του Νίκου. Φύλαξέ τα, μπορεί να χρειασθούν. Μπορεί να θέλει, καμμία μέρα, να τά πάρει.

Και τότε, άγαπημένη μου, σ' άφίνο γενιά! Είναι τρεις ή ώρα, πρέπει να πηγαινω. Σε λίγη ώρα, θ' άρχισο να χαράξιει. Η θάλασσα με περιμένει κάτω, ήρωχη κι' ώραια, καθώς πάντα...

Φρόντισε μη μ' έχθσεις σέ κανένα. Ας τό πάρουν όλοι για δυστύχημα. Ο Φάνης, όμως, πρέπει να τό ζαίρει. Και να μην του πεις, θά κ α τ α λ ά β ε ι...

Εβχομαι μόνο (και τό θέλω, πώς τό θέλω! Άν ήξαιρες, Μαρία, π ως τό θέλω! Αυτή ή σκεπή με γεμίζει εύτυχία—τή μόνη εύτυχία που μου μένει!), είχομαι όταν θα τρώτε κάποτε μαζί, εύτυχισμένοι και ξένωνιστοι για πάντα,— μόν σ' αγαπημένα σας τά φάρια, που τί φαρέσει ταχτικά ο Φάνης, και τά μαγευοέσεις τόσο νοσημα—άμεριμνο και δίχως έσποδη, είχομαι να γάτε κάποτε, μαζί, και την καρδιά μου!...

Σέ φίλω για πάντα,

Λεωνίδας

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΙΩΝ

Τά παθήματα τών ήθοποιών. Τά σκακινί και οι Σκακινίνοι. Ο Βασιλεύς τών... ήλιθίων! Πώς στραβερκοβαλλίκεψε ο Ταλιάντι. Ο Μπουκάς πάει... αστό μέρες. Η έβρυνάδα της Νορβάλ. Ο γύρος της χέντρο-Άλλαν, κλπ.

Σε όλους τούς ήθοποιούς του κοσμου, έχει συμβή, μια φορα τουλάχιστον στη ζωή τους να προκαλέσουν με μια ακαμω φράση τους ή με μια άνοχη χιρονομία τους, άποτέλεσμα αντιπείτα εκείνου που επεδίωκαν.

Είνε γνωστό σχετικώς τό περίφημο περιστατικό που συνέβη στην Σκάλα του Μιλάνου, πρό έκατόν περίπου ετών, τό βραδί που πρωτοπαίζθηκε εκεί μια μελοποιημένη τραγωδία του Όγγο Φιόσκολο, ο «Αίας». Σε μια απ' τις δραματικότερες στιγμές του έργου, ο πρωταγωνιστής εφώναξε: — «Ω Σαλαμίν!», δένοντας να τή: — «Ω Σαλαμίν!» Στο ακούσμα όμως της λέξεος εκίνησε, όλοι οι θεαταί, Έβλασαν σέ γέλια ήμισυκά. Ο ήθοποιός τάχασε. Δέν μπορούσε να καταλάβη γιατί γελοίοσαν οι θεαταί, οι όποιοι ήπυρετε μάλλον νάναι οργανισμένοι βαθύτατα. Μήπως δεν πρόφερε σωστα τό λέξι; Μά όχι. Ήταν βέβαιος πως την είχε πρόφέρει κινωρικά, σύμφωνα με τους κανόνες της άταγγέλης. Τότε: Τι είχε συμβή; Απλόδωτα. Οι θεαταί άκούοντας την λέξι «Σαλαμίν», δέν έπαντάστηκαν καθόλου δι επρόκειτο για τούς Σαλαμινίους, άλλα ο νοός τους πήγε άνωσως στα μικρά σαλάκια, τα όποια στην Ιταλική γλώσσα λεγονται «σαλακινί», όπως δηλαδή θα λέγαμε τρεις σαλακίνα. Αυτό άκριβώς έκαμνέ τους θεαταί να Έξακραδίστουν από γέλια.

Κάποτε πάλι σ' ένα Ιταλικό μελόδραμα ένας από τούς δραστηριότατος ήθοποιούς, έγραψε μόλις θάβγαλαν στην σκεπή να φωνάζη τραγουδιά: — «Είμαι ο βασιλεύς Ναπολιτοδωσού...» Ο ήθοποιός βγήκε πρόφασι κι' άρχισε χιρονομώντας μεγαλοφρέως να τραγουδή:

— Είμαι ο βασιλεύς Ναπολιου... όχι, Νατσιου... όχι, Ναυτοκού!...

Ο δραστηρις δέν κατάφεθε να θυμηθή όλη την λέξι Ναυτοκούδωσού...

Το κοινό έσπασε κινωρικά σε ακατάτητα γέλια. Τότε ο δραστηρις ήθοποιός έξωφρεσέως έφώναξε στί κοινό:

— «Είμαι ο βασιλεύς τών ήλιθίων!...»

Κάποτε ο διάσημος Ιταλικός τενόρος Ταλιάντι παίζε στο Έπιζοκο Ολυμπικό, σ' ένα έργο τον ρολο του Μεγάλου Ναπολιόντος. Σε μια στιγμή του παρεσανσαν έπάνω στην σκεπή ένα άσπρο άλογο, τό όποιο ο ήθοποιός έγραψε τά ναδιολικέρη και να ξεκινήση για την μάχη. Αρρητιμένος ο Ταλιάντι πλίσαισε τον άριστότερον ανθοφέλα του πάφου, άλλα αντί να βάλη σ' αυτόν τό άριστέρο τον πόδι έβάλε τό δεξι. Κι' έτσι όταν άνέβηκε από άλογο, βεβήθηκε αέ τό πρόσωπό του γυρισμένο προς την σκέτη... Το κοινό βλέποντας τό πάθημα του ήθοποιού Έξωφρεσέως σ' άπενομήριτητα γέλια και στενωματα!...

Τό 1840 ή διάσημη Γάλλικ ήθοποιός κυρία Νορβάλ, έπαξε ένα βραδί μαζί με τον ήθοποιό Μπουκά την Άντωνία του Άλεζάνδρου Δουα, Στο τέλος του έργου ο Μπουκά έσκότισε την Νορβάλ και γροψίζοντας στό κοινό εφώναξε:

— Την σκότισα γιατί μου άντιστάθηκε!...

Αμείσως δέ έπαισε ή αούαία.

Ένα βραδί, όμως, μόλις ο Μπουκά έκτύπησε την Νορβάλ και πριν άκόμη προσέφη την άνοτέρω φράση του, ο μηχανικός της σκεπής έκλεισε, κατά λάθος, την αούαία. Τότε τό κοινό που δέν είχε άκούσει την τελευταία φράση του ήθοποιού, έγάλασε τον κόσμο. Ο ρεζισσορ διάταξε ν' άνοξή ή αούαία για να πιατή και πάλιν ή τέλευτα σκεπή. Έτσι κι' έγινε. Η κυρία Νορβάλ ξεπλόθηκε στην κλαυση και περιμένε το κοινό χροσμά, άλλα ο Μπουκά είχε γίνει άφαντός. Δέν βεβήθηκε ποθενά. Είχε πάει να εκλιηροση κάποιου ένταλως φυσιολογική ανάγκη του. Η χαμομυδία παρετίνητο έτσι και τό κοινό χαλοόσε τον κόσμο. Τότε ή κυρία Νορβάλ σκωπώθηκε άλ' την θέσι της, πλίσαισε στην άκρη της σκεπής και φώναξε:

— Κυρίες και κίριοι... έπειδή εγώ τό άντιστάθηκα, έκαίνος μ' έσκότισε!...

Έπαισε κατόπιν κάτω, ή αούαία έκλεισε και τό κοινόν τραντάχηξε στά γέλια!...

Η διάσημη ήθοποιός δεσποίνης Άλλαν είνε γονηρή σέ τρίτον βαθμό, ώστε όταν τά παιδιά τών άλλων ήθοποιών έκαίναν άταξια, ή γονεϊς των τούς Έλεγαν:

— Άν δέν καθήσατε φρόνιμα, θα σας βάλομε να κίνετε δέκα φορές τόν... γύρω της κυρίας Άλλαν!...

